

базових нормативних актах не наведено; 3) проблема захисту та довгострокового зберігання електронних документів у архівах, підтримка їх в актуальному стані та забезпечення доступу до них. По-перше, варто звернути увагу на питання, пов'язані з розмежуванням прав доступу користувачів до інформації. Наприклад, працівник, що працює на ділянці занесення в програму даних про надходження запитів від громадян, не повинен мати можливості ознайомлюватися з інформацією, робота з якою не передбачена його посадовими обов'язками. По-друге, необхідно забезпечувати захист електронного документа і його реквізитів від випадкових чи навмисних змін у документі після його формування і набрання юридичної сили, а також захист електронного документа під час його зберігання в електронному архіві;

4) проблема укладання договорів публічної оферти складають як питання, що стосуються законодавства, так і практичні помилки з боку сторін такої угоди (найчастіше зі сторони оферента). Удосконалення законодавства у даному разі неможна вважати єдиним механізмом вирішення наведених складнощів укладання вищезазначеного різновиду угод, адже підвищення правової освіченості серед представників бізнесу також має місце [1].

Загальноновизнаним фактом на сьогодні є те, що електронний договір юридично уже існує, хоча зрозуміло, що до повноцінного та досконалого юридичного інструменту йому ще треба пройти шлях юридичного застосування. Застосування суб'єктами господарювання електронного договору як зручної форми договірної права формує судову практику, що в свою чергу дозволить виявити проблемні питання практики застосування електронних договорів та пошуку можливих варіантів їх вирішення.

Література

1. Венгрияк Х. Судова практика: коли електронний договір може виявитися не підписаним [Електронний договір] / Х. Венгрияк // – Режим доступу: <http://blog.liga.net/user/kvengrinyak/article/29583.aspx>.

*Дмитро Олексійович Тищенко – студент II курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Яна Михайлівна Садикова – доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент*

ДІЯЛЬНІСТЬ ПРИВАТНИХ ВИКОНАВЦІВ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

Зарубіжний досвід багатьох країн у сфері виконання судових рішень може стати основою для дослідження реформи виконавчого провадження.

Судові виконавці більшості держав світу є не державними посадовими особами, а приватними.

Виконавча служба в Україні тривалий час є слабо ефективною. За статистикою державна виконавча служба останніми роками забезпечувала виконання не більше 10-15% судових рішень, тоді як у країнах Європи цей показник сягає 80-86% [4]. Сьогодні зі слів міністра юстиції України Павла Петренка, в Україні виконується тільки 20% судових рішень. І з кожним роком зростає навантаження виконавчими документами на державного виконавця. Для підвищення ефективності діяльності органів виконання рішень Верховною Радою України 2 червня 2016 року були ухвалені закони «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», «Про виконавче провадження».

У державах світу існують різні моделі організації виконавчого провадження та визначення суб'єктів уповноважених на примусове виконання.

Узагальнюючи досвід різних держав в сфері виконавчого провадження у загальному вигляді, можна визначити такі моделі:

1. Модель із виключно державними виконавцями.

У Німеччині виконавче провадження здійснюють реєстратори суду, у яких є спеціальний сертифікат, що дає їм право виконувати рішення суду. До даного прикладу можна віднести й Росію, де цією діяльністю займаються судові пристави (державні службовці). У Франції виконавче провадження реалізується не тільки судовими виконавцями, а й генеральними прокурорами, прокурорами республіки, командирами й офіцерами поліцейських сил. Однак основними дійовими особами є судові виконавці. Їхній правовий статус поєднує елементи статусів незалежної практикуючої особи і державного службовця [3].

2. Модель з виключно приватними виконавцями.

У Чехії змішана модель завершилася повною приватизацією сфери виконання судових рішень. У Румунії існує лише один вид виконавців – приватні судові службовці [4]. У Білорусії – приватний виконавець – це особа вільної професії, яка діє на підставі ліцензії і під контролем державного органу й суду [1]. Також повна приватизація сфери виконання рішень відбулася в Грузії, Литві з наділенням приватних виконавців статусом «вільних професіоналів» [2], Італії – виконання рішень здійснюють судові виконавці, які являються приватними особами, що діють на підставі ліцензії.

Естонія – з 1 березня 2001 р. в Естонії почав діяти Закон «Про судових виконавців», який регламентує виконання рішень приватними судовими виконавцями [5]. Всі витрати пов'язані з виконанням, несе боржник. Послуги з виконання є платними, тому виконавець може не відкривати виконавче провадження, якщо стягувач не здійснить

попередню оплату витрат. Після сплати боржником боргу, попередня плата повертається стягувачу. Виконавець: незалежна персона, посідає публічно – правову посаду, виконує обов’язки як особа вільної професії, від свого імені та під свою особисту відповідальність.

Польща – судовий виконавець здійснює примусове виконання рішень суду, але не є посадовою особою, а діє від власного імені. Вони є особами, які надають публічні послуги, мають власний офіс, професійну практику подібну до нотаріальної. Вимоги: вища юридична освіта, пройти дворічне стажування, під час якого стажист знайомиться з професією. Для того, щоб розпочати проходження стажування, кандидат повинен добре скласти іспит. У польській практиці виконавець наймає декілька працівників, але у великих економічних центрах офіс виконавця може нараховувати більше ста осіб персоналу [6].

3. Подвійна модель виконавчої служби.

Такі країни, як Угорщина, Болгарія та Словенія, обрали подвійну модель виконавчої служби. У Казахстані – паралельне існування приватних та державних виконавців, що мають рівні права щодо виконання судових рішень, крім випадків, коли однією із сторін є держава. Приватний виконавець сам фінансує свою діяльність, окрім оплати діяльності, що здійснюється за рахунок коштів стягнутих з боржника. Великобританія функціонує за змішаною системою виконавців.

У США немає єдиної системи виконання рішень. У цій країні функціонує змішана модель виконавчого провадження. Таким чином, до державних відносяться: 1. Федеральна служба Маршалів – примусове виконання переважно за рішеннями судів федеральної ланки; 2. Служба шерифів – здійснює примусове виконання за більшістю рішень судів штатів. В окремих штатах (наприклад, у Каліфорнії) виконання рішень провадять: 1) констеблі – штатні працівники суду, підлеглі суддям та судовим приставам; 3. Служба судових виконавців окружної судової ради – адміністративні функції і виконує окремі категорії рішень (рішення про недопущення дискримінації за ознаками статі). До приватних: 1. Приватні юридичні агентства (агенції по стягненню), які мають відповідні довірчі сертифікати. Вони є недержавними і здійснюють тиск на боржника за допомогою письмового звернення.

Державні виконавці	Приватні виконавці	Змішана модель
Німеччина – 72%	Чехія – 72%	Угорщина – 70%
Росія – 70%	Румунія – 71%	Болгарія – 70%
Франція – 81%	Білорусія -73%	Казахстан -71%
	Грузія – 81%	Великобританія – 73%
	Литва – 72%	США -84%

	Італія – 75%	
	Естонія – 82%	
	Польща – 81%	
Середній відсоток		
74,3%	75,8%	73,6%

Отже, аналіз вищевикладеного матеріалу дає підстави для висновку, що діяльність приватних виконавців в державах світу – це досить вдала практика, особливо велике значення це має в умовах сучасної євроінтеграції України, адже даний досвід необхідний при вдосконаленні вітчизняного законодавства у сфері виконання судових рішень та рішень інших органів. До позитивних рис запровадження інституту приватних виконавців в Україні можна віднести: зменшення державних витрат на утримання системи примусового виконання рішень, адже приватні виконавці цей аспект забезпечують самі; виконання своєї роботи з відповідною професійною підготовкою та етикою; розмір їх доходів буде прямо пропорційний результату їх роботи; буде багато паперової роботи – найматимуть працівників, розширюючи ринок праці; заборона об'єднуватися в компанії, тобто не буде колекторських агентств; їхня відповідальність страхується. В нашій державі працюють вже 100 приватних виконавців, серед них в м. Суми розпочали роботу двоє.

Література

1. Селіванов О. Міжнародний досвід у залученні приватних виконавців у механізмі виконавчого провадження // Право України. – 2016. – № 3. – С. 253 – 257.
2. Ткачук О. Які моделі виконання судових рішень використовують у країнах Європи і до яких змін варто рухатись Україні [Текст] / О. Ткачук // Закон і Бізнес. – 2016. – 16 вересня. – С.1-8.
3. Тодорошко Т. А., Палєєва Ю. С. Новели законодавства щодо вимог до приватних виконавців // Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції. – 2017. – № 2. Том 1. – С. 138-140.
4. Халіщов В. М. Зарубіжний досвід діяльності приватного виконавця // Порівняльно-аналітичне право. – 2016. – № 5. – С. 30-33.
5. ЕКОНОМІЧНА ПРАВДА [Електронний ресурс].- Режим доступу: <https://www.epravda.com.ua/columns/2015/01/12/520617/>
6. ISPOLNITEL.COM [Електронний ресурс].- Режим доступу: <http://ispolnitel.com/publications/67-rubrika-obzor-zarubezhnogo-opyita-polsha>